

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa Miasta P.
przeciwko P. w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 września 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].
z dnia 12 kwietnia 2019 r., sygn. akt [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5417,-
(pięć tysięcy czterysta siedemnaście) zł tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana [...] Spółdzielnia Mieszkaniowa „[...]” w P. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 kwietnia 2019 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 26 marca 2018 r., którym zasądzono od niej na rzecz powoda - Miasta P. kwotę 457 892,46 zł poprzez zasądzenie dodatkowo od pozwanej na rzecz powoda kwoty 33 917, 96 zł.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze nie wskazano wprost żadnej z przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sformułowania ujęte w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, takie jak: „kwestia [...] nie była rozważana w kontekście świadczenia niezależnego”, „sama ta okoliczność świadczy o tym, że warto by podjąć tego typu rozważania prawne” oraz zamknięcie wyводу stwierdzeniem, że „niniejsza skarga jest oczywiście uzasadniona” wskazują na to, że pozwana odnosi się do art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Takiego sposobu wykazania oczywistej zasadności skargi brak. Skarżąca podnosi jedynie, że - w jej ocenie - doszło do naruszenia art. 27 ust. 4 i 5 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, poprzez przyjęcie przez sąd rozpoznający sprawę swoistej „trzeciej drogi” - sposobu ustalania ilości ścieków opadowych i roztopowych nieprzewidzianego w tym przepisie. Nie wyjaśniła jednak, co rozumie poprzez pojęcie „trzeciej drogi”, ani w jaki sposób - jej zdaniem - sąd wykroczył poza możliwości ustawowe. Nie wskazuje też na związek pomiędzy ewentualnym naruszeniem tego przepisu

a wydaniem orzeczenia naruszającego prawo w sposób kwalifikowany. Nie każde bowiem naruszenie przepisu prawa powoduje wydanie oczywiście niewłaściwego wyroku.

Natomiast powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. - zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z dnia 14 września 2012 r., I UK 218/12 - nie publ.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z dnia 24 października 2012 r., I PK 129/12 - nie publ.). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14, BSN 2014, nr 11, s. 7), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13, nie publ.). Istotne zagadnienie prawne należy zatem postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14 - nie publ.).

Skarżąca nie formułuje żadnego zagadnienia. Wskazuje jedynie, że jej wątpliwości dotyczą kwestii bezumownego odprowadzania wód opadowych i roztopowych jako świadczenia nienależnego. Konieczność przyjęcia skargi do rozpoznania uzasadnia wyłącznie okolicznością, że problemy z tym związane nie były jeszcze rozważane w orzecznictwie. Tymczasem o ile nowość przedstawianego problemu istotnie jest niezbędną cechą uzasadniającą występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, o tyle nie każdy nowy problem, nierozważany jeszcze w orzecznictwie stanowi istotne zagadnienie prawne. Nie dzieje się tak, gdy problem ten można rozwiązać za pomocą

powszechnie przyjętych, niebudzących wątpliwości reguł wykładni prawa. Skarżąca nie wykazała cechy „nowości” w takim rozumieniu.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c., o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z w zw. z § 10 ust. 4 i § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.